

III/c: FELNŐTT – ELBESZÉLÉS kategória

Elismerő oklevél

És én csak figyelem...

És én csak figyelem, kétségbeesett türelemmel figyelem a válla titokban mozgó izmait, amint lassan kinyújtja karját, nyújtózkodik, keres, valami láthatatlan, felfoghatatlan ízé után, és a hajnali hónaljpuhaságban egyszerre ér a horizontra, mint a keleten felbukkanó napkorong.

Ki ne akarna ezek után szerelembe esni, olyan mélységes, és megfulladás szerelembe, ami kizárólag antikvár nagymamakönyvek lapjairól porlik a kíváncsi Olvasó kezébe?

Hát eljött a kávészagú reggel, és csak nem esett egy szó sem közöttünk, minek is, végül is egyikünk sem szerette volna valami álomragadás hanggal megtörni azt a furcsa mosdó és konyhaszimfóniát, amit immár 1 éve előadunk minden reggel, én istenem, mi ez az egy év, édes istenem bár lenne még tovább is...

És mégsem, mert mégis menni kell, mert már megint miért merengtél el, hát nem tudod, hogy semmi sem tart örökké, látod, most is ki kell lépned az ajtón, abban a bizonytalan tudatlanságkáoszban, hogy lehet, hogy vissza sem találsz ide, vagy ha mégis, megint megtörténik, megint csak álom volt az egész, és nem vár más, mint a hidegvíz torokszorító csöpögése az álomterrorizált lakásban.

De talán nem most, és nem ma, én visszatérek, mert ez minden, amim valaha lehet, és nem, nem, nem dobálózhatok ekkora szavakkal, egy év, az semmi, de mégis mindenem, irgalom, ne hagyjatok el, ne hagyjatok egyedül!

Íme, négy évszakon vagyunk túl mi ketten, Te meg én, és végigpereg szemem előtt az egész, bár minden nap egy évezred lenne... Láttalak tavasszal széken állva, takarítótüندérem, és előtted is ott gőzölgött az avarillatú fekete tea, a Világi Ősz közös délutánjain. Égette mindkettőnk talpát a nyár aszfaltbetonja, és tudom, hogy Te húztad a lábamra a hetedik zoknit, amikor az ajtó alatt jégcsapok nőttek.

Hogy is van? "Te voltál mindig, mindenben minden..." és én is csak általad vagyok.

Mi voltunk ez az egész egy év, és annak minden élete, a légifolyosók dübörgésétől megszakított beszélgetések, a metró miatt a barázdából kiugró Tű, a harmadik forduló a lépcsőházban, a kezünkbevájó nejlonzacskó korlátnak ütődő tompa puffanásai.

A hideg fehér falak között csattogó pingponglabdák zaja volt, ami legutóbb ébresztett. Hideg élettelen folyadék csordogált lassan kimerevített karomba. Lassan pergett a megszáradt könny karikás, vörös szememből. Egyedül voltam, egészen egyedül. Önmagamba zárkóztam, és füleltem arra a hangra, amit talán nem veszítettem el egészen, amit talán meg tudtam tartani.

Egyedül voltam? Egyáltalán nem. Körülöttem ott fetrengett, vergődött, csapkodott, nyüzsítetett mindaz a szemét, ami immár én is voltam. Kiborotvált fejű lobotómiasok ültek és nyáladzottak a fal, vagy éppen egymás felé, szakállas Manson-Raszputyinok merev tekintettel körbe-körbe járkáltak és motyogták zagyva átkaikat, látomásaikat.

Egy hosszú fekete hajú nő rekedten ordítva a saját hasát ütötte, el akart vetélni, és a káromkodásait meg-meg szakították a húson puffanó ököl hangjai, és elfojtott nyögései, hát erre kellett ébrednem, miután a hátam mögött kattant az otthon ajtaja, és kizuhantam az öntudatból.

Persze, megpróbáltam visszamenni, kitépve magam a linóleum és a csempe "ápoló" öleléséből, összetörtem a bal öklömet az ütésálló ablaküvegen, teljes bizonyossággal állíthatom, megpróbáltam visszatérni a nagybetűs Előzőhöz, pontosan emlékeztem az ajtó hámló festékének színére, végigjártam a várost, a lábamon biztonsági okokból fűzőtlen cipővel, na és akkor, amikor végre az ajtó elé értem, és rövidke kék kisülés pattant az ujjaim és a kilincs között öntött el a teljes bizonyosság tudata, hogy igen, íme hazaértem, megcsináltam, és a nagybetűs Előző ott vár engem az ajtó mögött, hogy majd ne higgyen a szemének, mert itt vagyok, én vagyok, és minden, de minden igaz, és valóság, és létezik Ő is, én is, de főleg; Mi Ketten.

Hát ezek után várt rám az a bizonyos csöpögés az üres, lepusztult, hideg lakásban. Akkor vesztettem el mindenemet.

Hát ne rettegjek, ne könyörögjek ezek után bárkihez, aki meghallgat, vagy csak hallja, amit mondok? Mert ismét neki kellett vágni az utcáknak, és hiába akartam elfojtani magamban a félelmet, dacolva az elkerülhetetlennel, a veszteség elképesztő bizonyosságával, valahogy tudtam, milyen kevés reményem lesz megtartani ezt az egészet. Becsukod mögöttem az ajtót. Néma könyörgés a szemeidben.

Hangos csattogással és rázkódással ébreszt a reggel. Vonat, mégis mi ez az egész? Hát ismét? Ne kérdezz. Nem kérdezhetsz. Nincs jogod kérdőre vonni önmagad, pedig mardos a kíváncsiság, vajon ismét megtörtént? Lassú könnycseppek ereszkednek az arcomon. A férfiak nem sírnak, nekem pedig végképp nem szabad. Felülök, egyedül vagyok a fülkében. Fáj fejem? Nem hinném. Megérintem a halántékom.

Minden átmenet nélkül találom magam a peronon. Haza akarok menni. Csoszogok a macskaköveken. Mi hajtott, nem tudom. Az utcák végre ismerősek. Minden körvonal éles. Bizonygatom magamnak, hogy rendben vagyok, magamnál vagyok.

Lépcsőház. Nem mertem felnézni az erkélyre. Nem mertem megnézni a kapucsengőt.

Mi lesz most lezárás?

Az ajtó előtt állok. Félek? Nem hiszem.

A kilincs hűvösen simul a tenyerembe.

És íme.

Fény szűrődik ki az ajtó alatt.

Írta: **Király Márton** (Szombathely)